

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύλιος ἀρ. 80, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαίδευσως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ: Ἐτήσια δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ: Ἐτήσια φράγκα γαλλικά 60,
ἔξμνη 35 καὶ τρίμηνη 20.
ΑΜΕΡΙΚΗ: Ἐτήσια δολλάρια 4, ἔξμνη 2
καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθίστου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐβριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρδάρειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι 3 Ἰουνίου 1933

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 27

Ἡ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΑΣ ΔΥΡΥΣ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ἐγκατάστασις

Μ' ὄλο πὸς οἱ κτίστες καὶ οἱ μα-
ραγκοὶ εἶχαν ἐργασθεῖ μὲ μεγάλο ζή-
λο ὅσον καιρὸ ἢ νεαρὴ ἰδιοκτητριά
τῆς βίλλας ἔλειπε στὴ Νέα Ὑόρκη,
οἱ ἐπιδιορθώσεις ὡστὸς
δὲν μπόρεσαν νὰ τελειώ-
σουν πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπό-
μενη ἑβδομάδα. Τέλος
στρώθηκαν τὰ χαλιά,
καὶ κρεμάσθηκαν οἱ
μπερντέδες καὶ μπήκαν
στὴ θέσῃ τους τὰ ἐπι-
πλα πού εἶχαν ἔρθει
ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη.
Ἄλλὰ καὶ πάλι ἔμεναν
ἀκόμη ἕνα πλῆθος μ-
προκόγματα νὰ τακτο-
ποιηθοῦν, πὸς γιὰ τὴν
τοποθέτησίν τους χρειά-
ζεται νὰ βάλῃ τὸ χέρι
τοῦ ὁ ἴδιος ὁ νοικοκύρης
ἢ τουλάχιστον ἐκεῖνοι
πού βρίσκονται πρόθυ-
μοι νὰ τὸν ἀντικαταστή-
σουν. Ἔτσι οἱ φίλοι τῆς
Μπέττυ εἶχαν μοιρασθεῖ
τὴ δουλειὰς κι' ὁ ἕνας
ἀνέλαβε τὸ σαλόνι, ἄλ-
λος τὴν τραπεζαρία, ἄλ-
λος πάλι τὴν βιβλιοθή-
κην καὶ τὴν κρεβατοκά-
μαρες.

Ὅσο γιὰ τὴν Μπέτ-
τυ, αὐτὴ πήγαινε ἀπὸ
τὸ ἕναν στὸν ἄλλον κι'
ἀναρωτιόταν γιὰτί ὄλοι
φαινόταν τόσο καλοὶ
μαζὶ τῆς καὶ πῶς θὰ
μποροῦσε νὰ τοὺς ξε-
πληρώσῃ αὐτὰ πὸς ἔ-
καναν γιὰ χάριν τῆς.

Μία ἀπὸ τὴς πολλὰς φορὲς σταμάτησε
στὴ σάλλα τῆς μουσικῆς καὶ ἐμπιστεύ-
θηκε στὸν Ριχάρδου τὴν ἀπορία τῆς.
Ὁ νέος βρισκόταν στὴν κορυφὴ
μιας διπλῆς ξύλινης σκάλας καὶ ἐτοι-
μαζόταν νὰ τοποθετήσῃ μὴ προτομὴ
τοῦ Μπετόβεν ἐπάνω στὴ βιβλιοθήκην

«Μις Μπέττυ, εἶπε βγάζοντας τὸ σκαφοῦ του, θὰ δουλεύω καὶ μὲ
τὰ δύο μου χέρια γιὰ σὲς...» (Σελ. 314, στ. γ'.)

ὅπου εἶχαν τακτοποιηθεῖ οἱ νότες.
— Σὰς παρακαλῶ μορεῖτε νὰ
μοῦ πῆτε, ρώτησε ἡ Μπέττυ, γιὰτί
ὄλοι μοῦ δείχνετε τέτοια συμπάθεια
καὶ γιὰτί μπαίνετε σὲ τόσο κόπο γιὰ
νὰ μοῦ στολίσετε τὸ σπίτι μου;
Ὁ Ριχάρδος γύρισε καὶ τὴν καί-
ταξε.

— Παπαγαλάκι μου, εἶπε, θὰ ἔκα-
νες καλά νὰ μὴ με ρωτᾶς γιὰ τόσο
δύσκολα ζητήματα τὴν ὥρα πού, ὅ-
πως βλέπεις εἶμαι ἀπα-
σχολημένος μὲ μὴν τό-
σο σπουδαία δουλειὰ:
νὰ βάλω δηλαδὴ τὸ κα-
τέλληλο πρᾶγμα στὴν
κατέλληλη θέσῃ. Ὅ-
πως δὲ ποτε θὰ σοῦ ἀ-
παντήσω στὸ ἐρώτημά
σου. — Στάσου ὁμοῦ μὴν
στιγμὴ γιὰτί ἔκανα μὴν
ἀνακάλυψη: Ἀδὴτὴ ἢ
προτομὴ ἔχει ἕνα ἐλάτ-
τωμα τὸ αὐτὴ τῆς εἶ-
ναι λιγάκι γδαρμένο.
Θὰ κάνουμε λοιπὸν κα-
λὰ νὰ τοποθετήσουμε
τὸν μεγάλο τοῦτο μου-
σικὸ κάπως λοξὰ γιὰ
νὰ μὴν φαίνεται τὸ χα-
λασμένο του αὐτὴ. Ὁ-
ραῖά!

Καὶ τώρα ἄς ἔρθουμε
στὴν ἐρώτησίν σου:

Γιὰτί, λέει, μπαίνου-
με σὲ τόσο κόπο γιὰ
νὰ σοῦ στολίσουμε τὸ
σπίτι σου; Ἀπλοῦστα-
τα, γιὰτί αὐτὸ μᾶς δια-
σκεδάζει.

— Αἱ ἔκανε ἡ Μπέτ-
τυ ἀπογοητευμένη.

— Ναι, μὲ διασκε-
δάζει πολὺ νὰ συγμι-
ζω τὸ σαλόνι τῆς μου-
σικῆς, νὰ τοποθετῶ τὴς
νότες, τὴς εἰκόνας, ὅπως
αὐριο θὰ μοῦ κάνῃ με-

γάλη ευχαρίστηση να συγυρίσω τη βιβλιοθήκη. Όπως επίσης η Μάργκαρετ διασκεδάζει πηγαίνοντας εδώ κι εκεί στο σαλόνι για να ιδει πώς θα είναι καλύτερα να τοποθετησή τα διάφορα έπιπλα, κι' ακόμη κι' ο κύριος Μόρρις διασκεδάζει—ω αυτός περισσότερο απ' όλους—που σιγυρίζει την κουζίνα, την τραπεζαρία και τους διαδρόμους.

—'Α! έκανε πάλι η Μπέττυ με τον ίδιο τόνο.

—Τό ξέρω, παπαγαλάκι, θα ήθελες να τα κάνουμε όλα αυτά μόνο και μόνο για χάρη της αγάπης που σου έχουμε.

—'Οχι, έκανε η Μπέττυ, με μισό χαμόγελο, αλλά...

—Ναι, ναι, τό ξέρω, αυτό θα ήθελες. Έννοια σου, μείνε ήσυχη, παπαγαλάκι μου. Μπορώ να σε δεβαλώσω, ετι αν δέν σε αγαπούσαμε πολύ τυχερά, δέν θα κάναμε τίποτε απ' ετι κάνουμε για χάρη σου. Είσαι τώρα ευχαριστημένη;

—'Ω ναι! έκανε η Μπέττυ. 'Αλλά γιατί με αγαπάτε;

—'Η αγάπη δέν έρχεται κατά παραγγελία, είπε ο Ριχάρδος άποφθεγματικά. Μπορώ όμως να σου πώ, ετι αν ήσουν κακή, αν είχες αντιπαθητικό χαρακτήρα, αν έδειχνες κακή καρδιά, δέν θα σε αγαπούσαμε· θα σε αφήναμε να τή βγάλλης πέρα μοναχή σου με τή δολοφονία σου και να σιγυρίσής τό σπίτι σου όπως μπορούσες.

—'Είμαι πολύ ευχαριστημένη που αναλάβατε να τό κάνετε εσείς, είπε τό κοριτσάκι καταχαρούμενο, και ευχαριστιέμαι ακόμη περισσότερο που αυτό τό πράγμα σας διασκεδάζει, γιατί είναι τό μόνο που μπορώ να κάνω για σας.

Πραγματικά έλοι οι φίλοι της Μπέττυ είχαν μπει σέ δουλειά. 'Η βεράντα είχε μεταμορφωθεί. Είχε στολισθεί με πράσινα στόρια, με φοινικοειδή και άλλα ώραια φυτά, με ψάθινες πολυθρόνες και τραπέζια, και εκεί κάθονταν έλοι τό απόγευμα για να αναπαυθούν από τούς κόπους της ημέρας.

—Και τώρα που τό σπίτι σου είναι έτοιμο, είπε ο Ριχάρδος στή μικρούλα, τί όνομα θα τό δώσης; Θά σου άρσες μήπως να τό βγάλουμε «'Η φωλιά του παπαγαλάκι»;

—'Ω όχι, έκανε η Μπέττυ. Θά προτιμούσα, πολύ περισσότερο κάτι που να θυμίζει τό όνομα εκείνου που έδωσε τή φωλιά στο παπαγαλάκι.

—Μπράβο! Μπράβο! φώναξε ο κύριος Μόρρις. 'Νά μιά καλή σκέψη! που τήν επικράτω μ' όλη μου τήν

καρδιά. Πραγματικά η έγγονή του Ντένις Μάκ-Γκουίρ πρέπει να τιμήσει τό όνομα του πάππου της. Τι λέτε αν τό όνομάζουμε αυτό τό σπίτι Ντένις, Ντένιστον... «'Ντένιστον Χώλλ».

— Ντένιστον, είναι τό καλύτερο είπε η Μπέττυ.

Με τήν γνώμη αυτήν ήταν έλοι σύμφωνοι. Και τήν άλλη μέρα μιá μεγάλη μπροντζίνη πλάκα με τό όνομα «'Ντένιστον» παραγγέλθηκε σ' ένα χαράκτη και καρφώθηκε με μεγάλη επισημότητα μπρός στην έξορτα της βίλλας.

Φυσικά η ιστορία της Μπέττυ και της κολοσοειάς της περιουσίας είχε διαδοθεί σ' όλόκληρο τό Γκρήνμπορου και η μικρή διηγήτρια της κυρίας Τούκερ είχε γίνει «'η δόξα του τόπου της», όπως έλεγε ο Ριχάρδος. «'Όταν έδειχνε έξω στους δρόμους, τήν παρακολουθούσαν τα βλέμματα όλων όσους συναντούσε και πολλοί έβγαζαν στις πόρτες και στα παράθυρα για να τή δούν να περνάη.

'Η Μπέττυ πολύ λίγο άνδιαφορούσαν για τή δόξα της αυτή, κι' ακόμη περισσότερο μάάλιστα που είχε και τή δυσάρεστη όψη της. Όλοι οι διηγήτες του Γκρήνμπορου ήθελαν με κάθε τρόπο να μπουν στην δηηρσία της. Κάθε είδους προμηθευτάι, από τόν χασάπη ως τήν τελευταία πλόστρα πολιορκούσαν τό Ντένιστον κι' ακόμη και τό σπίτι των Βάν-Κούρτ, με τήν έλπίδα να πωκήσουν πελάτισιά τους τήν μικρή εκατομμυριοούχο. Μά η κυρία Βάν-Κούρτ φρόντισε να τα κανονίση όλα με τόν καλύτερο τρόπο και να διαλέξη τα καταλληλότερα πρόσωπα.

Για μαγειρίτσά φυσικά προσέλαβαν τή Βιργινία. Μόλις έμαθε η αγαθή γυναίκα ετι η Μπέττυ είχε αγοράσει σπίτι, ήρθε για να της θυμίση τήν υπόσχεσή της. 'Η Μπέττυ άλλωστε δέν τήν είχε ξεχάσει και με μεγάλη της χαρά πήρε στο σπίτι της τήν παλιά της φίλη.

'Ο Πέτρος, ο γνωστός μας γέρο Πέτρος που η Μπέττυ θυμάταν με συγκίνηση τήν στοργή που της έδειχνε και τα μικρά δώρα που της έκανε σέ κάθε περίπτωση, πήρε τόν τίτλο του περιβολάρη, μέλο που, για να ποθε τήν αλήθεια, δέν ήταν και τόσο εξαιρετικά έμπειρος στην κηπουρική τέχνη.

Μά η κυρία Βάν Κούρτ τόν ήθελε τό κυριώτερο για φύλακα του σπιτιού αν και τό Γκρήνμπορου ήταν πολύ ήσυχο μέρος. 'Αλλωστε ο κύριος Μόρρις είχε εγκαταστήσει κιόλας έναν άλλον φύλακα. 'Ο φύλακας αυ-

τός ήταν ένα πελώριο σκυλι του 'Αγίου Βερνάρδου, ήμερο σαν άρνι με τούς φίλους του και φυλάγοντας τα φοβερά δόντια για τούς έχθρους του.

'Τό είχαν όνομάσει Σίδνευ για χάρη του κυρίου Μόρρις που κατοικούσε στην έμώνυμη πόλη της Αυστραλίας και τήν ημέρα που ο καλός δικηγόρος έφωγε για να επιστρέψη όριστικά στον τόπο του, έδήλωσε επίσημα στην Μπέττυ, ετι τό σκυλι αυτό είχε αναλάβει τήν προσωπική της φύλαξη και όσο τό κρατούσε κοντά της δέν θα ήταν δυνατό να της τύχη κανένα κακό.

Συντροφευμένη λοιπόν από τόν Σίδνευ η Μπέττυ πήγε και βρήκε τόν Πέτρο για να τόν ρωτήση αν ήθελε να μπη στην υπηρεσία της.

'Ο Πέτρος εκείνη τήν στιγμή ετοιμαζόταν ναφήση τή δουλειά του για να καθήση να φάη. 'Όταν αντίκρυσε τή μικρή του φιλονάδα τό ήλιοκαμμένο πρόσωπό του φωτίσθηκε μ' ένα χαμόγελο κι' έλαμψε από χαρά όταν η Μπέττυ τού είπε τί τόν ήθελε.

— Μις Μπέττυ, έκανε, βγάζοντας τόν καλιό του σκούφο και παίρνοντας έναν τόνο γεμάτο σεβασμό, πολύ διαφορετικόν από κείνον που είχε άλλοτε όταν μιλούσε στην δηηρ-τριούλα της κυρίας Τούκερ, θα δουλεύω και με τα δυό μου χέρια για σας, απ' τό πρωί ως τό βράδυ και νάσαστε βέβαιη πως θα σας φυλάξω μέρα και νύχτα· κανένα κακόσ άνθρωπος δέν θα τολμήση να πατήση τό πόδι του στο Ντένιστον όσο θα βρισκομαι εδώ εκεί.

Τόσο μεγάλη φύλαξη δέν χρειαζόταν βέβαια τό σπίτι της Μπέττυ. Μά ώστόσο τα λόγια αυτά συγκίνησαν κατάθεθα τή μικρή, γιατί της έδειξαν τήν στοργή και τήν άφοσίωση του αγαθού ανθρώπου.

Οι εργασίες για τό σιγύρισμα του Ντένιστον προχωρούσαν και η άτυπομονησία της Μπέττυ πότε να εγκρατασταθή στο καινούργιο της σπίτι μεγάλωνε μέρα με τήν ημέρα.

'Ο Τζακ είχε γίνει αδελφός της σύμφωνα με τήν έπιθυμία της. Κι' η Μπέττυ δέν συνάντησε καμμιά δυσκολία σ' αυτό τό ζήτημα. 'Ο μικρός σακάτης δέν είχε κανένα συγγενή που να θέλλη να τόν κρατήση κοντά του. 'Όλες οι συνεννοήσεις έγιναν μεταξύ του και της Μπέττυ. 'Η Μπέττυ πήγε άπλοστότα και τόν ρώτησε αν θέλλη να γίνει αδελφός της και να ζήση μαζί της στο Ντένιστον όλη του τήν ζωή.

— 'Θέλω λέει! φώναξε ο μικρός έφημεριδοπώλης γουρλώνοντας τα

μάτια του από έκπληξη. 'Αν θέλω ναρθω να καθήσω μαζί σου; Και βέβαια θέλω. Μά κατάλαβα καλά; Αυτό ήθελες να πής, Μπέτ;

— Ναι, αυτό, είπε εκείνη παίρνοντας τό χέρι του μικρού και σφιγγοντάς το στα δικά της, πράγμα που σύμφωνα με τήν αντίληψή της ήταν ο καλύτερος τρόπος για να επικυρώση μιá συμφωνία, αυτό ήθελε να πώ: Θά γίνης αδελφός μου και θα έρθης να κατοικήσης μαζί μου, στο σπίτι μου· μονάχα να μη με λές πιά Μπέτ, αλλά Μπέττυ.

— Όπως θέλεις, Μπέτ... Μπέττυ ήθελε να πώ θα κάνω ετι σ' άρσσει και θα προσπαθώ να είμαι ένας πολύ καλός αδελφός. Μά... δέν μού λές, θα κάνης εσύ μοναχή σου στο σπίτι σου ετι θέλεις;

— Ναι, δηλαδή θα πάρω μιá για-γιά που θα διευθύνη τό σπίτι και θα μού λέει τί πρέπει και τί δέν πρέπει να κάνω, κι' ακόμη θα πάρω και μιá δασκάλα για να μού μάθη όλα όσα γράφουν τα βιβλία και για να με μάθη και τούς καλούς τρόπους.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΓΓΟΝΟΥ

Ήταν μιá απ' τίς ημέρες του Ιουνίου, όταν γυρίζοντας στο σπίτι της η κυρά 'Υδόν, έμαθε απ' τίς γειτόνισσες, ετι τή ζητούσαν από μέρος του ναυτικού γραφείου, Κάτι για τόν έγγονό της, άσφαλώς, θα τήν ήθελαν. Όστε στιγμή όμως δέν έβγαλε κακό στο νοσ της. Στίς οικογένειές τούς, παλιές οικογένειες ναυτικών, είχαν συνά να κάνουν με τα ναυτικά γραφεία, κι' αυτή που ήταν κόρη, γυναίκα, μητέρα και γιαγιά ναυτικών, δέν παραξενεύτηκε.

Πάνω από εξήντα χρόνια τό ήξερε. Ντόθηκε, έβαλε τό πιό καλό της μαύρο φόρεμα, τήν άσπρη της κολιχριστή ποδιά και σκούφια και ξεκίνησε. Καθώς πλησίαζε ένιωθε να τήν πιάνη μιá περιεργή ταραχή· όχι και πως άνησυχούσε, μά είχε και δυό μήνες να λάβη γράμμα.

'Ο κ. λιμενάρχης έλεπε, κι' ένας βοηθός που τόν αναπλήρωνε, της φάνηκε τόσο αντιπαθητικός.

Σκόρπια πάνω στο τραπέζι, βρισκόταν ένα σωρό χαρτιά, χαρτιά κιντρινομένα, σφραγισμένα με βουλοκέρι και με χοντρές σφραγίδες, κι' ένα κίτρινο και τριμένο φύλλο πορτίαι.

'Αρχισε να τα αραδιάζει μπρός στη γριά που έτρεπε. Μέσα στα χαρτιά, είχε δει δυό δικά της γράμματα, κι' ήταν και τα δυό κλαδιά τού ίξου που

του είχε στείλει τό Χριστούγεννα. Τώρα της δικιάζει με στόμφο: «Μοάν, Μάριος, 'Ιωάννης, Σουλδέστρος, έγγεγραμμένος εις τό Παιμπόλ, υπό τόν αριθ. μητρώου 2091, αποδώσας έν πλθ επί της «'Νίκης» τή 14 'Ιουλίου 18...»

— Τι έπαθε, καλέ μου κύριε;

— Απεθίωσε.

'Ο κύριος, που δέν ήταν και κακός της είπε με λύπη:

— Πέθανε.

— Πέθανε;

Είχε άρχισει να τό μαντεύη, αλλά όχι, οτι και τώρα που τήκουγε δέν πιστευε στατικά της. 'Ο Σουλδέστρος ο έγγονός της, η μόνη της παρηγοριά, ο μόνος που της άφησε η θάλασσα, γι' αυτόν που έκανε όλες της τίς προσευχές, πέθανε; όχι κάποιο λάθος θα είχε κάνει ο κύριος. Δέν ήθελε ναφήση τόν πόνο να ξεσπάση, όχι, ήταν περιήφανη, ήθελε σαν τα πλη-

γωμένα ζώα να κρυφτή και να θάψη τόν πόνο της.

Της δώσανε ακόμη 30 φράγκα, αυτά που είχε άπάνω του τήν ημέρα που πέθανε, ένα σκαλιστό κουτάκι που έβγαζε τα γράμματα, και τό παράσημό του.

Τά πήρε, τα γύρισε τα ξαναγύρισε στα φτωχά της χέρια κι' ήταν τόση η ταραχή της που δέν έβρισκε τήν τσέπη της.

Σκυφτή και βάζοντας όλη της τή δύναμη, έφτασε άργά στο σπίτι της. Μπήκε μέσα, έκλεισε τήν πόρτα και τότε άφησε τόν πόνο της να ξεσπάση. 'Εβγαλε μιá φωνή κι' έπεσε με τα μούτρα στο κρεβάτι της.

'Εκει έμεινε ώρες ολόκληρες, μ' ένα σιγανό παράπονο μικρού παιδιοσ. Οι γέροι που έχουν πολύ ύποφέρει δέ μπορούν να κλάψουν· τα μάτια τούς έχουν πιά στερέψει...

(Pierre Loti) ΒΑΣΙΛΙΑ Κ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

Ο ΔΙΣΚΟΥΔΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

KZ.

'Από τήν ημέρα που έρωξε τή φωλιά κι' η Λούση τόν είπε κανό, ο Πετράκης έγινε πολύ σκεπτικός. «Πρέπει να διορθωθώ, λέει μέσα του, αλλά πώς μπορεί κανείς να διορθωθή; Μου φαίνεται πως δέν είναι πολύ εύκολο».

Ρωτά τήν υπηρετρια: — Μαργαρώ, δέν μού λές, πως να κάμω για να μην είμαι πιά λιχουόης; Γιατί ο Θεός να μού δώση αυτό τό μεγάλο έλάττωμα;

— Αυτό, παιδί μου, δέ σου τό έδωσε ο Θεός, τού λέει η Μαργαρώ. Είναι τού Διαβόλου. Κάθε φορά λοιπόν που βλέπεις μιá λιχουδιά και

σου έχεται να τή πάσης κρυφά η φανερά και να τή φάς, να λές μέσα σου τρεις φορές: Πίσω μου σ' έχω, Σατανά! Πίσω μου σ' έχω, Σατανά!... Και να ιδής πως θα σου φεύγει η κακή επιθυμία.

— Ναι, φωνάζει ο Πετράκης, αυτό θα κάνω! Και κάτι άλλο που τό σκέφτηκα εγώ. Θα πίνω καθημέρα τό γάλα μου σέκο και θα φυλάω τή ζάχαρη που μού δίνεις. Κι' άμα μαζέψω είκοσι κομμάτια, θα τα μοιράσω στους φτωχούς.

'Ο Πετράκης τό είπα και τό κάνει. 'Η Μαργαρώ τού πηγαίνει τό γάλα του μ' ένα κομμάτι ζάχαρη στο παιτάκι. 'Ο Πετράκης λέει μέσα

του τρεις φορές: «Πίσω μου σ' έχω, Σατανά!» Και με την τρίτη, παίρνευ τη ζάχαρη και τη φυλάει στην τσέπη του. Τό γάλα σκέτο είναι βέβαια άνοστο. Άλλά τόν Πετράκη δέν τόν νοιάζει. Άφού θά κόψη έτσι τό ελάττωμά του, βάζει τά δυνατά του και τό πίνει.

Αυτό καθμέρα, πρωί και βράδυ. Έχουν περάσει πέντε ημέρες κι' ο Πετράκης έχει μαζέψει δέκα κομμάτια ζάχαρη. Μόνο τό πρωί εκείνο δέν μπόρεσε νά βαστάξει. Τού κίκου είχε τρεις φορές: «Πίσω μου σ' έχω, Σατανά». Τό ξόρυ δέν έπικανε. Και με την τρίτη, όχι μόνο δά φύλαξε στην τσέπη του τη ζάχαρη, παρά έβγαλε κι' έν' άλλο κομμάτι. κι' έρωξε στό γάλα του και τά δυό. Τώρα λοιπόν δέν είχε παρά έννιά μόνο κομμάτια φυλαγμένα για τούς φτωχούς.

Υστερα τό μετάνοιασε και λυπήθηκε. Κατηγορούσε τόν δαυτό του που υποχώρησε πάλι στό Σατανά. Κι' είχε πολύ κακή διάθεση όλο εκείνο τό πρωί, γρίνιαζε, θύμωνε, τά έβαζε με δλους. Έτσι τά έβαλε και με τόν Τοτό.

Ήταν στόν κήπο, όπου τά τρία άγόρια έπαιζαν κυνηγητό. Μιά στιγμή, ο Τοτός σκόνταψε και εξαπλώθηκε δίπλα σ' ένα μήλο που είχε πέσει άπ' τη μηλιά. Τό θεώρησε ευρημά του, τό σήκωσε και τό δάγκασε. Μα ο Πετράκης θύμωσε φοβερά.

— Με ποιό δικαίωμα τό τρώς; τού φώναξε. Δικό σου είναι; Ή μηλιά είναι τού παππού μου! Κλέφτη! Άς τό!

Κι' έκαμε νά τού τό άρπάξη άπ' τό στόμα. Ο Τοτός όμως άντιστάθηκε, τά δυό παιδιά πιάστηκαν, τό μήλο έπεσε χάμω. Κι' ένώ εκείνοι οι δυό εξακολουθούσαν νά δέρονται και νά τραβομαλλιοούνται, ο Γεώργιος σήκωσε τό μήλο και τό έτρωγε. Ο Πετράκης κι' ο Τοτός τόν είδαν μία στιγμή και τού ρέχτηκαν κι' οι δυό.

— Τι, εσύ θά τό φάς; Είναι τού παππού μου!
— Τι, εσύ θά τό φάς; Είναι εσθημα δικό μου!

Τώρα πιάνονται κι' οι τρεις με γροθιές, κλωτσιές, βροιές. Γίνεται κακό μεγάλο. Τρέχει ο μπαμπάς τού Πετράκη και με κολών κόπο τούς χωρίζει.

— Τι κάδατε σεις, τούς λέει, γιατί μαλλώνετε έτσι;
— Για ένα μήλο, άπαντά ο Πετράκης. Έτρωγε ο Τοτός... όχι, έτρωγε ο Γεώργιος... όχι, κι' οι δυό έτρωγαν!

— Σιωπή! δέ ντρέπεστε; Για ένα μήλο χάθηκε κι' ο παράδεισος. Δόστε γρήγορα τά χέρια! Πού άκούστηκε καλά παιδιά νά βρίζονται και νά δέρονται σάν άμαξάδες;

Τ' άγόρια φιλιούνται και πάνε νά βρούν τά κορίτσια που παίζουν κούκλες στην αυλή.

— Παίζουμε τυφλόμυγα; προτείνει η Λούση.
— Ναι, ναι! φωνάζουν όλοι και χτυπούν τά παλαμάκια.

Άλλά για νά παίζουν τυφλόμυγα, χρειάζεται μαντήλι. Ο Πετράκης κάνει νά βγάλη άπ' την τσέπη του τό δικό του, αλλά δέν προσέχει καλά και τού πέφτουν, και σκορπίζονται χάμω, και τά έννιά κομμάτια ζάχαρη που είχε φυλαγμένα.

— Ποιός είναι τώρα κλέφτης; φωνάζει άμέσως ο Τοτός.

Ο Πετράκης γίνεται κατακόκκινος, δέ βλέπει μπροστά του άπ' τό θυμό. Αυτός κλέφτης, αυτός που έπικε τόσες ημέρες τό γάλα του σκέτο, άνοστο, για νά φυλάη τη ζάχαρη για τούς φτωχούς; Όμοιά πάνω στόν Τοτό και τόν άρχίζει γροθιές. Χτυπά, έννοείται, κι' ο Τοτός και γίνεται πάλι κακό μεγάλο. Τρέχουν ο μπαμπάς, η μαμμά, ο παππούς, ο θεός, όλοι.

— Μα τί κάδατε πάλι; ρωτά ο μπαμπάς, καθώς τούς χωρίζει. λυσάξατε σήμερα;

— Με είπε κλέφτη! ουρλιάζει ο Πετράκης.
— Και δέν είσαι κλέφτης; φωνάζει ο Τοτός. Όρίστε! κοιτάξτε αυτή τη ζάχαρη! Άπό την τσέπη του βγήκε.

Ο μπαμπάς άγριεύει:
— Πού βρήκες εσύ τόση ζάχαρη; ξεγηήσου γρήγορα!

Μά ο Πετράκης δέν βιάζει τώρα μιλιά. Δέ θέλει νά πη τί έκανε για νά κόψη τό ελάττωμά του.

Εύτυχώς που τό ξέρει η Μαργαρώ. Τη φωνάζουν, τη ρωτούν κι' η υπηρέτρια τά φανερώνει όλα.

— Μπαράβο, Πετράκη! λέει η μαμμά. Μαργαρώ, φέρε άμέσως τού παιδιού μου ένα γάλα με πολλή-πολλή ζάχαρη!

(Ακολουθεί)

H KYPA-MAPΘA

Η ΑΙΤΙΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Ένας έρημίτης ζούσε μέσα στό δάσος. Ζούσε μόνος του και για συντρόφους του είχε τά ζώα, που δέν τόν φοβούταν. Τούς μιλούσε. Τού άπαντοούσαν κι' αυτά. Και συνεννοούταν.

Ένα βράδυ, που ο έρημίτης ήταν εξαπλωμένος κάτω άπό ένα δέντρο, ένας κόρακας, ένα περιστέρι, ένα έλάφι κι' ένα φίδι έτυχαν μαζεμένα στό ίδιο μέρος.

Συνομιλούσαν. Ήθελαν νά βρούν γιατί τό κακό είναι στη γη.

Ο κόρακας είπε:

— Όλο τό κακό στόν κόσμο γίνεται άπό την πείνα. Όταν είμαι χορτασμένος, καλοκάθουμαι σ' ένα μέρος, τραγουδώ— όπως ξέρω,— τό κάθε τί μου φαίνεται εύχάριστο, τό κάθε τί καλό, και χαίρομαι για τό τίποτε. Μά μόλις πεινάσω μία ή δυό ημέρες, όλα τά σχαίνουμαι σέ τόσο σημείο, που θά ήθελα νά μη βλέπω ούτε τό δάσος, ούτε τόν ήλιο, ούτε τόν ουρανό. Πουθενά δέν βρίσκω ήσυχία. Πετάω έξω. Πετώ εκεί. Πουθενά δέν βρίσκω άνάπαυση. Άν ιδώ κατιτί φαγώσιμο, ρίχνουμαι κατ' επάνω του. Μπορούν νά με πετροβολήσουν, νά με χτυπήσουν, δέ θά κουνηθώ ούτε μία τρίχα, άκόμα κι' άν τά σκυλιά και οι λύκοι έρχονταν νά μου πάρουν τό φαγιό μου. Άλίμονο! Πόσο άπό μάς δέν χάθηκαν, επειδή πεινάσαν! Ή πείνα φταίει για όλα τά κακά.

Τό περιστέρι είπε:

— Όχι. Μου φαίνεται πως η αγάπη είναι η αιτία τού κακού. Άν ζούσαμε μόνος, θά είχαμε λιγότερες έννοιες. Μόνος, ποτέ κανείς δέν είναι φτωχός. Κι' άν είναι, υποφέρει αυτός μονάχα. Μά όλα που πρέπει νά ζή κανείς με τούς δικούς του. Τότε αγαπά αυτούς και χάνει την ήσυχία του. Δέ σκέπτεται παρά μονάχα αυτούς. Μήπως πεινούν; μήπως κρύνουν; Άν φύγη για μία στιγμή ένας δικός σου, γίνεται πολύ δυστυχισμένος. Άν τόν πιάση κανένα γεράκι; Άν τό συλλάβη καμιά παγίδα; Εκινδύνει για νά τόν βρής και κινδυνεύεις. Τό γεράκι παραμονεύει κάπου εκεί κοντά, και τά δίχτυα είναι στημένα. Άν ο δικός σου πιαστή, τίποτα πιά δέ σ' ενδιαφέρει, ούτε τό φαγητό, ούτε τό νερό, δέ ζής πιά παρά για νά κλαίς. Πόσοι άπό μάς δέν χάθηκαν μ' αυτόν τόν τρόπο! Τό κακό, όλο τό κακό έρχεται άπό την αγάπη, άπό τη στοργή.

Τό φίδι είπε:

— Όχι δέν είναι ούτε η πείνα, ούτε η αγάπη. Τό κακό είναι στόν

Ο ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ όπό MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια άπό τό προηγούμενο —

— Άχ, άν σέ πετύχω, κακομοίρη μου! Έκανε. Θά ιδής εσύ! Θά ιδής! Με φοβερίζεις! Πού είσαι λοιπόν, φίδι καλοσό, που κρύβεσαι;

— Έδώ είμαι, καπετάν-Μαθιέ! φώναξε τό παιδί.

Μ' ένα γοργό κίνημα ο καπετάν-Μαθιές σήκωσε πάλι την ζώνη του και γύρισε κατά τό μέρος της φωνής.

— Νά λοιπόν! Έκανε. Δέξου...

Δέν πρόφθασε νά τελειώσει την φράση του. Κρουμένος σέ μία γωνιά της κάμαρας, χαμένος μέσα στό σκοτάδι, ο Γιάννης τού είχε πετάξει μ' όλη του την δύναμη ένα βαρό ξύλινο σκαμνί.

Χτυπημένος κατάστηθα ο μέθυσος έβγαλε ένα νιγμένο βρογγιό και βύστερα, δίχως νάφήση την ζώνη άπό τά χέρια του, έπεσε μονοκόμματος σάν μία μάζα στά πλακάκια, παρασύροντας στην πτώση του και τό τραπέζι.

Ο Γιάννης δέν περίμενε άλλο. Δίχως νά ενδιαφερθή καθόλου για τόν θεό του, βρμησε προς την πόρτα, την άνοιξε κι' ήταν βρέθηκε απέξω έδειξε τη γροθιά του προς τό σώμα που κούνηταν άναίσθητο στό πάτωμα.

— Ήθελα νά γίνω καλός, είπε. Μ' έκανες κακό. Τόσο τό χειρότερο για σένα.

Και χωρίς πιά νά διστάση έτρεξε κι' εξαφανίστηκε στό σκοτάδι, ένώ μέσ' στό δωμάτιο όπου τό σκοτάδι γινόταν όλο και πιο πυκνό, ζαλισμένος άπό τό κτύπημα που τού είχε κίψει την άναπνοή, μίν έχοντας την δύναμη νά σηκωθεί, ο καπετάν-Μαθιές Μπρινιόν έμενε μόνος και ροχάλιζε εξαπλωμένος μπρούμυτα στά πλακάκια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Κάτω άπ' τά αστέρια

Με γρήγορα βήματα, δίχως νά τρέχη όμως, για νά μην δώση όποφίες στους διαβάτες, ο Γιάννης δέν άργησε νά φθάση στη μεγάλη σκάλα που οδηγούσε στην εκκλησία τού Γολγοθά. Σκεπτόταν ότι άμα θάφθανε στό ψήλωμα εκείνο θά τραβούσε ίσια προς την κατεύθυνση της Διέπτης κι' άπ' εκεί, άν μπορούσε, θά πήγαινε στη Χάδρη. Τούτη την πόλη δέν τη γνώριζε ούτε είχε πεί ποτέ του, μά είχε άκούσει πολλές φορές νά γίνεται λόγος γι' αυτήν και ήξερε πως ήταν ένα μεγάλο έμπορικό λιμάνι, πολύ μεγαλύτερο άπ' τό Τρεπόρ, γεμάτο καράβια που έρχόνταν και που πήγαιναν σ' όλα τά μέρη τού κόσμου. Εκεί έλιπιζε

ΣΤΗΝ ΦΡΑΓΚΟΥ

πώς δεν θα τον έβρισκε πιά ο θεός του, γιατί ή θα έμπαινε μούτσος σ' ένα οποιοδήποτε πλοίο, ή θα έπιανε μια οποιοδήποτε δουλειά. Τέξερε βέβαια πως θα συναντούσε μεγάλες δυσκολίες για να βρή κάτι, αλλά αυτό δεν το λογάριαζε και τόσο. Για την ώρα ή σκέψη του ήταν να φύγει, να φύγει όσο πιο μακριά μπορούσε από τον δήμιό του. 'Απ' εκεί κι' έπειτα είχε ο Θεός!

Μόλις έφθασε στην κορυφή του Γολγοθά σταμάτησε και έρριξε μια τελευταία ματιά στην πόλη που απλωνόταν κάτω από τα πόδια του. 'Ο ήχος μιάς καμπάνας που σήμανε κάπου εκεί κοντά τον έκανε να τιναχτεί. Γύρισε το κεφάλι του κατά τη μεριά απ' όπου έρχόταν ο ήχος και είδε ότι είχε σημάει ή καμπάνα τής εκκλησίας που βρισκόταν κτισμένη λίγο μακρότερα και που το καμπαναριό της ξεχώριζε μαύρο μέσα στον στακτι δριζόντα.

Αυτός ο ήχος τής καμπάνας, άθελά του, τον έκανε να νοιώσει ένα σφιξιμο στην καρδιά και μια γλυκειά και ανεξήγητη συγκίνηση.

Μια βαθειά γοητεία φαινόταν σαν να έβγαине απ' τ'εί τον περισταίχιζε, και δεν καταλάβαινε γιατί το άργό εκείνο κτύπημα τής καμπάνας που τόσο του άρεσε, του προκαλούσε κιόλας μια διάθεση να κλάψει.

Μπροστά στα μάτια του πέρασε για μια στιγμή ή χλωμή και γλυκειά εικόνα τής μικρής άρρωστης και του φάνηκε σαν να άκουγε ακόμα, σαν ένα μακρινό αντίλαλο τής συγκινητικής συμβουλές τής μικρούλας και τα τελευταία λόγια του επιβάτη τής «Χελιδόνας»:

— Μην είσαι πιά κακός, του είχε πει εκείνη.

— Πηγαίνοντας σχολείο, είχε προσέσει ο πατέρας τής; θα γίνης καλύτερος. 'Αμα μάθεις βσα θα σε διδάσκουν εκεί μέσα θα νοιώθης λιγώτερο μόνο τον έαυτό σου.

Έσκυψε το κεφάλι του κι' έμεινε συλλογισμένος.

Η καμπάνα σήμανε δυο-τρεις φορές ακόμη άργά-άργά. 'Υστερα οι τελευταίοι τής ήχοι χάθηκαν στο άπειρο κι' όλα έγιναν πάλι σιωπηλά.

Συλλογισμένος πήρε το μονοπάτι που πήγαινε παράλληλα με την απόκρυμνη άκτι και ξανάρχισε το δρόμο του.

Στον οδρανό τάστρα έλαμπαν με το λαμπρό τους, φως μά ο Γιάννης δεν τα κοίταζε. Βυθισμένος στις σκέψεις του περπατούσε δίχως να δίνει καμιά προσοχή στην άμορφη αβγουστατική εκείνη νύχτα, την ήρεμη

και γαλήνια. Σταδιά του δεν έφθανε ο φλοισβος τής θάλασσας, ούτε το σύρσιμο των χαλικιών που τα κύματα τα κυλούσαν έδω κι' εκεί, ούτε έθλεπε τους φάρους που άναβαν ένας-ένας και έσχιζαν το σκοτάδι τής νύχτας ίδια με μεγάλα άστρα. Μπορεί κανείς να ιδεί, να νοιώσει, να θαυμάσει τις όμορφιές τής φύσης, όταν την καρδιά του την πλακώνει ή θλίψη;

Με τα μάτια καρφωμένα στη γή περπατούσε, περπατούσε.

— 'Αμα μάθεις βσα θα σε διδάσκουν, θα νοιώθης λιγώτερο μόνο τον έαυτό σου.

Με τί βαθειά πίκρα έλεγε και ξανάλεγε αυτή τή φράση:

— Λιγώτερο μόνος!

Μόνος! Μά μήπως δεν ήταν πάντα; Και τώρα μάάλιστα περισσότερο από κάθε άλλη φορά!

Οι εύτυχημένοι άνθρωποι μπορούσαν να μιλούν έτσι, μά αυτός, ποιά εύτυχία είχε γνωρίσει απ' τή στιγμή που είχε γεννηθεί; Καμιά, καμιά απολύτως. Δεν θυμόταν παρά λύπες, στενοχώριες, ξύλο. Ποτέ μια εύχαρή στιγμή, ποτέ μια χαρά, ποτέ την παραμικρή εύτυχία. Νάχε τουλάχιστον ένα πατέρα ή μια μητέρα που να τον αγαπούν! Μαζί τους βέβαια θα γνώριζε την εύτυχία. 'Ω, λίγο τον έμελλε τότε αν θα ήταν άσθενικός ή άρρωστος ή και σακάτης ακόμη σαν τή μικρή τής «Χελιδόνας», ενώ τώρα που ήταν γερός και δυνατός, ήταν μόνος του, ολότελα μόνος του, δίχως να έχη έναν άνθρωπο για να του μιλήσει με γλύκα, για να τον παρηγορήσει, για να του σκουπίσει τα δάκρυά του.

Μ' αυτές τις σκέψεις εξακολουθούσε πάντα να περπατά δίχως να βγαίνει από το μονοπάτι που είχε πάρει στην άρχή.

Έξαφνα κοντοστάθηκε. Πίσω του του φάνηκε σαν να άκουσε όμιλλες. Αυτό τον έκανε να βγή από τις σκέψεις του. Μην ξέροντας με παιούς είχε να κάνει, τρομοκρατημένος με την ιδέα ότι μπορεί να ήσαν χωροφύλακες, έτρεξε γοργά και κρύφτηκε πίσω από ένα βράχο και εξαπλώθηκε κατάχαμα στη γή.

Υστερα, κράτησε την αναπνοή του και κοίταξε.

Στην άρχή δεν είδε τίποτε, σε λίγο όμως δυο ίσκιοι ξεπερόβαλαν στο γύρισμα του δρόμου. Οι δυο αυτοί ίσκιοι, όπως μπόρεσε να ξεχωρίσει, ήταν δυο άνδρες. Ποιοί νάταν άραγε αυτοί;

Ο Γιάννης ένοιωσε την καρδιά του να χτυπά μέσο στο στήθος του τόσο δυνατά, που κόντευε να σπάσει. Μή-

πως άραγε ήταν οι χωροφύλακες; Μήπως ο καπετάν-Μαθιός είχε σπυνηθεί γρηγορώτερα απ' τ'εί αυτός φανταζόταν, και τους είχε στείλει κιόλας πίσω να τον κυνηγήσουν;

Αυτό ήταν βέβαια πολύ άπίθανο, μά όστόσο ποιός μπορεί να ξέρη;

Το παιδί δεν ζούσε σχεδόν πιά από την άγωνία!

Δίχως να βιάζονται οι δυο άντρες πέρασαν από μπροστά του κουδεντάζοντας.

— Όταν φθάσουμε εκεί που στρίβει το μονοπάτι άς τραβήξουμε άριστερά, είπε ο ένας. 'Ετσι το μονοπάτι θα μάς βγάλη στη δημοσιά.

— Όπως θέλεις, είπε ο άλλος.

Κι' εξακολούθησαν το δρόμο τους. Είχαν εξαφανιστεί πολλή ώρα κι' ο Γιάννης δεν αποφάσιζε ακόμα να βγή απ' την κρυψώνα του.

Τέλος, αφού κοίταξε γύρω του και βεβαιώθηκε πως δεν τον άπειλούσε τίποτε ύποπτο, αποφάσισε να βγή και να εξακολουθήσει την πορεία του. Υποσχέθηκε όμως στον έαυτό του να μην είναι πιά άφηρημένος, γιατί πριν λίγο έλειψε να φήση να τον δούν, και μόλις την τελευταία στιγμή άκουσε τις φωνές και πρόφτασε να κρυφτεί.

Το μακρινό χτύπημα ενός ρολογιού του έδωσε να κατάλαβη ότι ή ώρα ήταν εννιάμισο.

— Έμπρός, δρόμο, και γρήγορα μάάλιστα για να κερδίσουμε τον καιρό που χόσαμε, είπε.

Σηκώθηκε μά μόλις είχε προχωρήσει λίγα βήματα όταν αναγκάστηκε να σταματήσει γιατί ένοιωσε μια παράξενη αδυναμία. 'Ενοιωσε το κεφάλι του άδειο, ένα σουβλερό πόνο στην καρδιά και μια ακατανίκητη ζέτονια.

Για να μην πέσει αναγκάστηκε να καθήση σε μια πέτρα.

— Πεινώ! μουρμούρισε.

'Αλήθεια, δεν είχε έτοιμάσει το βραδυνό φαγητό και από το πρωί στις ένδεκα δεν είχε βάλει τίποτε στο στόμα του. Λίγα λεπτά έμεινε στην ίδια θέση ύστερα ένοιωσε την άδιαθεσία του να του περνάει σιγά-σιγά.

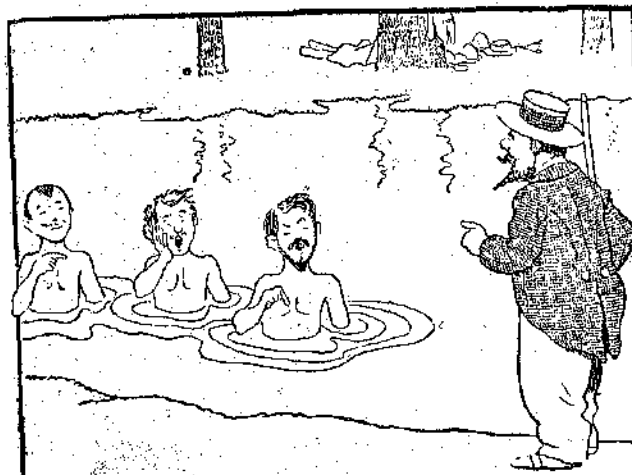
— Πάει καλά, έκανε μ' εύχαρήσηση. Μου πέρασε, δεν είναι τίποτε. Έπρεπε όμως να το συλλογιστώ και να πάρω κάτι φαγητό μαζί μου πριν να φύγω. Τόσο το χειρότερο για μένα, μά και δεν το σκέφθηκα.

Έβαλε δύναμη και σηκώθηκε. Όταν στάθηκε δρθως του φάνηκε πως ή άδιαθεσία του είχε περάσει έντελως.

Θαράλαξα ξανάρχισε την πορεία του, μά έκαστο μέτρα παρακάτω ά-

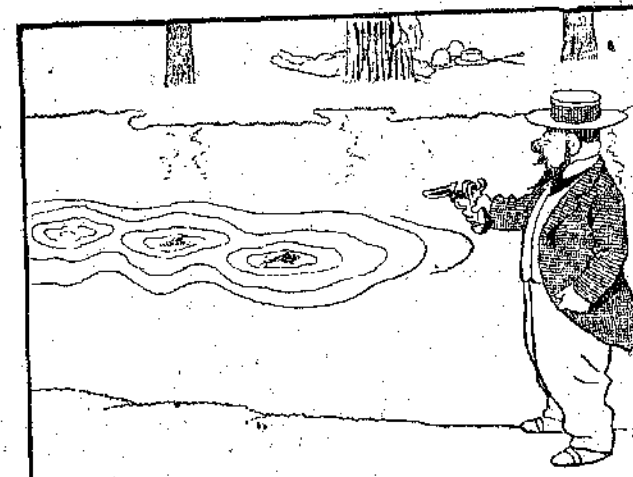
ΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑ ΑΠΟ ΕΥΓΕΝΕΙΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

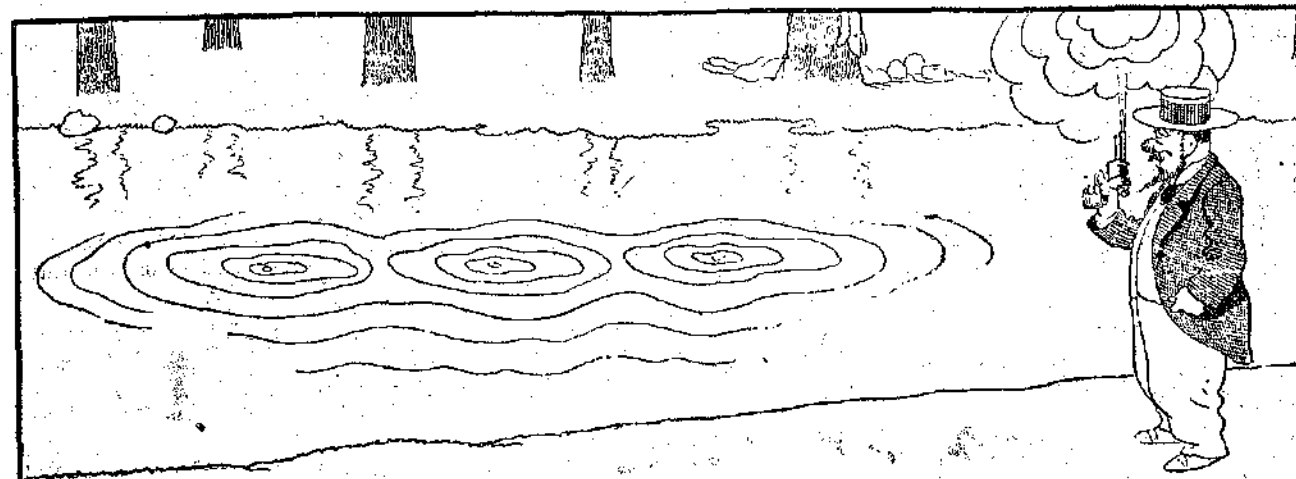
— Καλημέρα σας, κύριοι!... 'Ηθελα κι' εγώ να κάμω σήμερα μπάνιο... Σας παρακαλώ, είναι καλή ή θάλασσα;

— Δεν δίνουμε πληροφορίες, κύριε! Πέσε μέσα, να ιδής τί είναι!

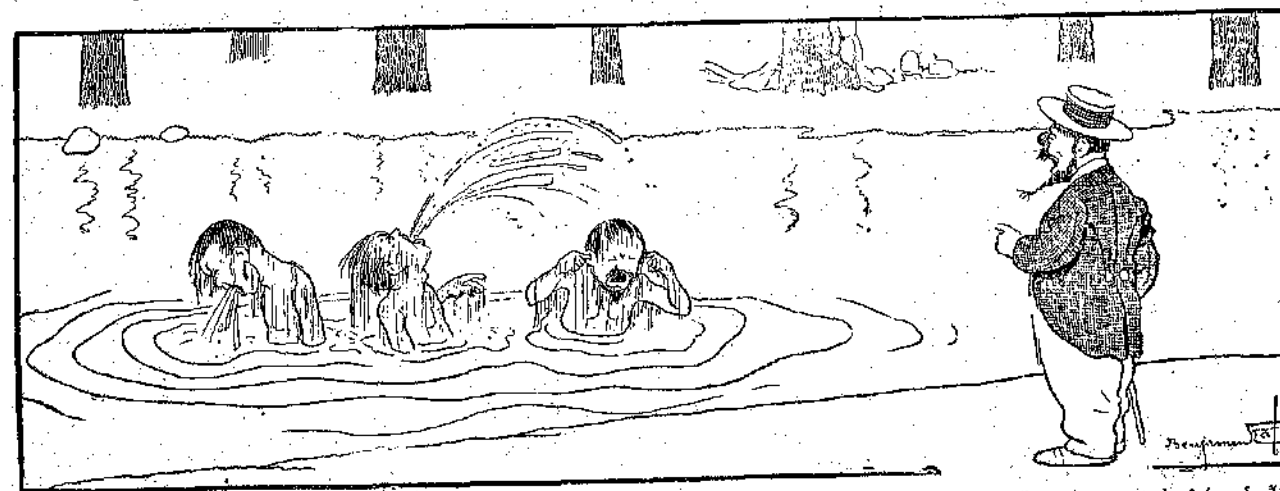

— 'Α, έσο είσαστε; Τώρα θα σας δείξω εγώ, άγενέστατοι!

'Ο κύριος βγάξει ένα ρεβόλβερ και σημαδεύει τους λουομένους, που απ' το φόβο τους βουτούν και χάνονται...

'Ο κύριος τότε ρίχνει στον αέρα και τις έξη σφαίρες του πιστολιού του. 'Η έντρομη βουτιά εξακολουθεί...

Δεν μπορούν πιά να βαστάξουν οι κακόμοιροι και ξεπροβάλλουν. — Σας εύχαριστώ πολύ, κύριοι, τους λέει ο άλλος. Έμαθα εκείνο που ήθελα: 'Αν κρίνω από τα χάλια σας, ή θάλασσα σήμερα δεν είναι καθόλου καλή... 'Αλλά συγχρόνως σας έδωσα κι' ένα μάθημα από ευγένεια. Μη τ'εξεχάσετε, παρακαλώ!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΑΡΜΟΥΤΣΟΣ

πους. Δηλαδή: Ἀντίπη-όπη = ἀντί + (πολύπους-πολύ=) πούς. Ἀντί + πούς = ἀντίπους. (Ταριθμητικά σημεῖα βέβαια τὰ ἔχεις: οὖν, πλὴν, ἴσον).

Ὁρατὰ γράμματα μὲ ἑστειλαν εὐτὴν τὴν 580μάρτι κ' οἱ ἔβης: Χωρὶς Φτερά, Βρυσοῦλα, Ἀροσοστάλαχτη, Χανιωτοπούλα, Βιολέττα (περυστικά!) Μανιὰ Μαυρογένους, Νυφοῦλα τ' Ὀυρανὸν, Θεάγγελη, Ἀγριομαργαρίτα καὶ Τσελοκώριτσο. Σ' ἄσους μπορέσω, θάπαντήσω σὸ ἐρχόμενο.

Ἐνα θραῖο βιβλίο πού τό συνιστῶ πολύ σὲ μεγαλύτερα Διαπλασάπουλα. Εἶναι τοῦ παλιοῦ φίλου μου Ἀχιλλέως Ἀμυλίου, συλλογὴ ἱστορικῶν κωπρωτικῶν διηγημάτων μὲ τὸν τίτλο «Παλιὰ Κόρη». Τὸ κομφοτάτο βιβλίο ἔχει καὶ πρόλογο τοῦ κ. Γρ. Βανοπούλου. Ἐκδόσεις Ι. Δ. Κολλάρου καὶ Σαρ. Σταβίου 46-α, Ἀθήναι.

Παρακαλῶ καὶ πάλι δούος χρωστούν συνδρομῆ, νὰ μοῦ τὴ σταίλων χωρὶς ἀναβολῆ. Θὰ μ' ἐνκολληθῶν πολύ, γιατί μεγάλας δυσχέρειες συναντῶ: ἡ ἔκδοσή μου τώρα μὲ τὴν κρίση.

Καὶ κατ' ἄλλο. Σὰς εἶπα τόσες φορές νὰ ζυγίζετε τὰ γράμματά σου καὶ νὰ βάζετε τὸ γράμματόσημο πού χρειάζεται. Κι' ἔμωσ δὲν περῶν 580μάρτι πού νὰ μὴ μοῦ φέρουν 5-10 γράμματα μὲ ἀνεπαρκῆς γραμματόσημο, πού γιὰ νὰ τὰ παραλάβω, πρέπει νὰ πληρώσω. Δὲν εἶναι κρίμα νὰ τὰ δίνω πίσω καὶ νὰ πηγαίνουν χαμένα; Προσέχετε.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κενὴν ψευδώνυμο δὲν ἱκρίνεται, οὐτὶ ἐναναίνεται, ἐν δὲν ἀνοδοθεταί ἀπὸ τὸ δικαίωμα, ὁρ. 10.—Τὰ ἐμφωμόμενα ἢ ἀνανοδομένα ἱκρῶν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1933. Ὅσα συνοδοθεταί ἀπὸ Α. ἐνῶσιν οὐ ἀγῶρι καὶ ἄρα ἀπὸ Κ, ἀκρίορῖσι.

Νέα Ψευδώνυμα: Τάσος Ἀπαλιώτης, ἄ. (ΑΑ). Παλαιὰ Ἑλληνίς, κ. (ΦΒ). Νικήτρια Ἑλλάς, κ. (...). Τζόκευ, κ. (ΜΥ). Ζιζάνιο, κ. (ΠΨ). Ἐγλεζάκι, κ. (ΕΡ). Γεωμανόλια, κ. (ΑΣ). Ἐγῶ, κ. (ΖΟ). Ἀγνή Καρδιά, κ. (ΑΠ). Ἰνδόπουλο, κ. (ΚΟ).

Ἡ Διαπάλασις ἀπαίξεται τὰς φίλους τῆς: Κόρη τοῦ Αἰγαίου (ἑστειλα 6 τετράδια κ' ἔχω ὑπόλοιπο στὴ διάθεσή σου ὁρ. 27, 90.) Ἀγῆ (κακὰ σὲ πληροφόρησαν ἡ Μπότση εἶναι κερῖτοι ὥστε μὴ σὲ νοιάζει γιὰ τίς «πέλλες» πού τῆς ἔγραψες: ὅταν θάλης, σὲ περίπτωση πού θάπορριφθῆ ἕνα κομμάτι σου, νὰναφερθῆ στίς ἀπορριφθεῖς μὲ συνθηματικά ἄρχικά, πρέπει νὰ τὰ σημειώνης σὸ ἴδιο τὸ κομμάτι, ἀπὸ κάτω: ἄλλοις πῶς νὰ βοηθοῦμαι;) Γιάννη Λέοβιον (μὲ χαρὰ ἔλαβα γράμμα σου ὅσαρ' ἀπὸ τόσον καιρὸ ἐλπίζω νὰ μὴν ἀργήσας καὶ τόσα) Τάσον Ἀπελιώτην (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωση τὸ ψευδώνυμο ἀνεκρίθη: τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαδώσω μὲ τὴ σειρά τῶν) Λονιάν Καμπάνη (Ὀδηγὸν ἑστειλα) Ταξιδιώτην (δὲν εἶναι καλὴ ὡς ἴδρα: τί σχέση ἔχει ἡ κουκουβάγια μὲ τὸ βάρναχο;) Παλαιὰ Ἑλληνίδα (χαίρω πολύ: εὐτὴ, εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα: γράψε μου) Θεοχαρίστην Καζαντζή (εὐχαριστῶ πολύ γιὰ τὸ ἐσπαθωμά) Χρυσήδα (τώρα μὲν στὴ διάθεσή σου ὑπόλοιπο ὁρ. 30,20) Δεπτούλαν, Διαβάνην, Ἐρσίλην κτλ. κτλ.

Εἰς ἄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Μαΐου, θάπαντήσω σὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ 265ου Διαγωνισμοῦ Λόγων. Αἱ λύσεις τοῦ φύλλου τοῦτου εἶναι δεσφαί μὲχρι τῆς 3 Ἀυγούστου.

312. Δεξίγριφος
Ἀπὸ σύμφωνα μὲ περικό,
Μὰ καὶ ἱπικό ἐν ἐνώσῃ,
Τὸυαννο ἀρχαίο δνομιστὸ
Τῶν Ἀθηνῶν θὰ δόσης.
Κέρης Λέας

313. Συλλαβόγριφος
Σύμφωνα δὴ στὴ γραμμῆ
Καὶ κατὰ ἀντιωνυμία,
Καὶ θὰ κέρης στὴ στυγῆ
Ποταμῷ—τί εὐκολία!
Νυφοῦλα τ' Ὀυρανὸν

314. Μεταγραμματισμός
Εἶναι νηοὶ τρανὸ,
Θάλλῶσιν ἕνα του γράμμα
Κι' ὀλόδορσο νερὸ
Θὰ τρέξη ἀμέσως—θάμμα.
Κερκυρατικὸ Ἀκρογάλι

315. Ἀναγραμματισμός
Κατὶ ὄρατο πού διαρκεῖ
Μῆνες τρεῖς μονάχα
Τ' ἀναγραμματίζεις
Καὶ θεὰ—κοίταξες κεῖ,
Ποῖά νὰ εἶναι τάχα;—
Ἐπὶ μὰ τὴ γνώριξες.
Γιούλιος Ἀνθης

316. Κρυπτογραφικόν
1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Ἀρχαῖος ἱστορικὸς
2 8 4 8 9 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
3 4 1 = Εἶδος ποιήματος
4 6 7 6 1 = Μυθικὴ βασίλισσα
5 8 2 4 6 7 1 9 = Ἱερὸς ποταμὸς
6 2 5 6 4 7 1 = Βασιλοπούλα Κρήτης
7 6 5 6 9 = Μυθολογικόν
8 2 7 5 9 = Πτηνὸν τῆς αὐλῆς
9 5 4 3 7 = Ἀρχαία πόλις
Μαγνήτης

317. Διπλὸ Κεφάλι
Εἰς τὰς κάτωθι λέξεις νὰ προστεθῆ
ἀπὸ ἕν γράμμα ὡς κεφαλή καὶ νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τῶν 5-ποίων τ' ἀρχικά ν' ἀποτελοῦν ἀρχαῖον βασιλοκάδα:
αἰλάς, γάμος, οὐς, σὲς, αἴρα.
Ἐθέλλες

318. Μικτὸν
μ - ο υ - τ ς - ο υ ν - τ ρ ι τ
Πνεῦμα τῆς Ἀντιλεγίας

319. Γρίφος
ο ν ο ο ο ο ο
ο ν ο ο ο ο ο
ε λ ε ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο
ο ν ο ν ο ο ο
ο ν ο ο ο ο ο
Ἀροσοστάλαχτη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 12
180. Λαμία (λα, μ, α).—181. Ἀσποπὸς-Αἰσωπος.—182. Ρήγας-γῆρας. 133.—Ὁ Πύρρος, ἡ Πύρρα.—184.
185. ΛΑΕΡΤΗΣ (Ἀρτήρ, ἑλά τ η, Ρέα, τάλας, Ἥρα, στατήρ).—186-140. Διὰ τοῦ ΟΥ: Ζεῦσος, Ἀπουλία, ἀπανοία, βουλή, Προῶσα.—141. Διὰ τοῦ Α: Πλάσμα, Ἀγραφα, Σάββας, Χάσμα, Ἀπαξ=ΠΑΣΧΑ.—142. Οὐδεις ἐκὼν ἀμαρτάνει.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΓ'—328]
Ο Διαγωνισμὸς (ΑΓ'—318) παρατείνεται ἕως 20 Ἰουνίου Ζάν Μορὰ

[ΑΓ'—329]
Ο Περσεὺς Ἀθηναῖος ἐπέδωκεν τόμο διηγημάτων του παρακαλεῖ τ' ἀγαπητὰ Διαπλασάπουλα νὰ τὸν προτιμήσουν. Ἡ τιμὴ εἶναι 25 βραχμῆς τίς ὁποῖες στέλνετε στὴ Δ/σι: 11 6 Χαλκηδῶνος, Ἀμπελόκηποι—Ἀθήναι.

[ΑΓ'—330]
Α ΠΟΤΑΕΣΜΑΤΑ Διαγωνισμοῦ μου: Βραδύου: Λυκόφως τῆς Δόξης, Θάλην Ἐλαστόν. Λοιποῦς εὐχαριστῶ.
Ὀλιβιέρος Κροῦβελ

[ΑΓ'—331]
Μ ε ἀνεπίκτη χαρὰ θὰ ἀλληλογραφεῖσαι, Ἑλληνικά ἢ Ἀγγλικά, μὲ τὰ μεγαλύτερα Διαπλασάπουλα—ἐς τοῦ κύκλου μας. Δ/σις: Θάλην Κωνσταντινουπόλεως. Αισχύλου 74, Λευκωσίαν, Κύπρου.
Χρυσῆς

[ΑΓ'—332]
Α Διαγωνισμὸς ΤΑΞΟΥ ΛΟΥΖΗ
Ποῖο εἶναι κατὰ τὴ γνώμη σας τ' ὀρειότερο κομμάτι πού δημοσιεύθηκε στὴ Σ. Σ. Σ. ἀπὸ φετινὸν τόμο;
Συμμετοχὴ ἐλεύθερη. Προθεσμία τέλος Ἰουλίου. Βραβεῖα: Ἀπὸ τόμοι Διαπλασάπουλα Β' Περιόδου κατ' ἐκλογὴν τῶν βραβευθέντων: ἕνα σὲ συγγραφεῖα τοῦ καλύτερου ποιήματος κ' ἕνα σὲ καλύτερο πεζο. Ὅποιος θέλει μπορεῖ νὰ ψηφίσῃ διὰ τὸ κομμάτι.

Περὶ μὲν δημοστήριξή ἀπ' ἄρα παιδιὰ γράφουν στὴ Σελίδα. Ἀποκρίσεις δικὰ μου κομμάτια. Δ/σις: Ρ. Scouraris, Tribunal Mixte d'Alexandrie—Egypte.
Τάσος Λούτης

[ΑΓ'—333]
Α Θάμιας: Μπουλοῦρας, Ἀτλαναῖς: Παπαγγελῆ, Νάος Ἰκαρος: Γουδῆς, Ὀνειρομένη Πατριὰ: Λύχνου, Πανδώρα: Ἀλεξιάδου, Προσκοπία: Νωτάκη, Καμῆλια: Πελετῆκη, Ζακυνθινὴ Ἀκρογιαλιά: Κεφαλληνοῦ, Μαραμένο Ρόδο: Ραυτοπούλου.
ἘΡαικῶς Πιτσιγῖνος

[ΑΓ'—334]
Α νήσοιον Πνεῦμα—Ν. Ἰωσηφίδης.
Δροσερὸ Γέλιο

[ΑΓ'—335]
Μ αντιὰ Μαυρογένους: Ἀθηνᾶ Σαπουνακή. Γιατὶ μὲ προκαλεῖς μὲ τοὺς κωμῆδες σου. Κόρη τοῦ Αἰγαίου

[ΑΓ'—336]
Ε λπίς, ἀπὸ πότε, κατὰ τὴν ἴδραν τοῦ «Χόλλυγουντ» καὶ τῆς Ἐπιτελεμένης Καρυατίδας, ἔγινες Οἰκονόμου;
Ἰώ, Τσελλοκώριτσο

[ΑΓ'—337]
Τ ὄσο καιρὸ δὲν τῆερα πῶς λέγομαι Οἰκονόμου. Συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἐπιτυχὴ ἀποκαύση.
Ἐλπίς

[ΑΓ'—338]
Ἰ δροθὴ Σόλλογος. Διαγωνισμὸς πρῶτος, μηνιαῖος, βραχμῆς. Βραβεύεται τὸ καλύτερο γιὰ τὸ Σόλλογὸ μας ἄσμα. Δ/σις: κ. Κωνσταντῆν, Καλλιθέας 76, Ἀθήναι, διὰ Τζόκει.

Πρόεδρος: Τζόκει, Ἀντιπρόεδρος: Ζιζάνιο, Γραμματεῖς: Ἑγγλεζάκι, Ταμίας: Γερμανόπουλος, Διαγωνισμῶν: Ἐγῶ, Σελίδος: Ἀγνή Καρδιά, Ἀποκαλύπτων: Ἰνδόπουλο

[ΑΓ'—339]
Τ ζόκει=Τουλιότου, Ζιζάνιο=Ψάλτη, Ἑγγλεζάκι=Ρεμούνδου, Ἀγνή Καρδιά=Πατροπούλου.
Ναυτάκι